

[Emmert Andersen]

Der er foreslået en dagsorden, hvor der bl.a. står, at et erklæret flertal blandt politikerne i FN-delegationen og i det udenrigspolitiske nævn tilrådede regeringen at stemme for disse to resolutioner. Jeg kunne godt tænke mig at spørge, om der har været afholdt en afstemning herom, f.eks. i det udenrigspolitiske nævn. Jeg kunne også tænke mig at spørge, om det er sådan, at en FN-delegation ikke er meget tilfældigt sammensat. Er et parlamentarisk flertal ikke noget, der konstateres i folketinget? Er det ikke kun i folketinget, man finder ud af, hvem der har flertal?

I det udenrigspolitiske nævn sidder nogle mennesker i nogle stole. Jeg ved ikke, om de totalt tegner deres partier, for så har man jo sat grundlovens § 56 ud af funktion, hvor der står, at folketingsmedlemmerne ene er bundet ved deres overbevisning. Intet over og intet ved siden af folketinget! Det tror jeg også regeringen respekterer, og det skal være mine slutord.

Arentoft (FP):

Jeg tror i grunden, at den danske befolkning har svært ved at følge med i det såkaldte dagsordenssjov, vi har herinde. Jeg tror nok, at hvis man skal prøve at forklare befolkningen, hvad der er af dagsordenssjov i FN, så bliver det en meget, meget vanskelig opgave.

Nu er der trukket to specielle resolutioner frem, nemlig dem, der er betegnet som L 3 og L 43. Jeg står her med de otte resolutioner, som vedrører tosidede kernevåbenforhandlinger og kernevåbenfastfrysning og den slags emner, som tangerer raketter. I virkeligheden burde man studere dem meget nøje, men de er meget lange og meget udviklede, og ligesom man her i folketinget kan afvise en dagsorden ved at sige, at det dér komma står forkert, derfor kan den fortolkes anderledes, eller at et ord er anvendt forkert el.lign., så er der her så mange ord, at det kan fortolkes, lige præcist som man har lyst til.

Jeg har været i FN som delegeret, rådgiver, eller hvad det er, i 1980, og oplevede, hvordan det gik til. Når der kom et sådant resolutionsforslag, gik de danske embedsmænd rundt i lobbyen for at spørge: hvordan stemmer de nordiske lande? Hvordan stemmer EF-landene? Hvordan stemmer

NATO-landene? Når så vi havde forhørt os om alt det dér og vi kunne se, hvilken vej vinden blæste, og hvad der nu kunne være mest fornuftigt og give de bedste resultater – troede vi – så kunne det være, at vi omsider besluttede os til, hvad vi ville. Det virker altså – ja, jeg vil ikke bruge så stærkt et udtryk, men det virker altså helt forplumret.

Efter min mening bør vi vedrørende disse raketdagsordener eller -resolutioner, som det jo hedder derovre, i høj grad se på, hvad vore allierede i NATO, vore ligeberettigede partnere, stemmer.

Den første resolution, altså L 3, som vi undlod at stemme til, vil man nu have at vi stemmer for. Ja men så stemmer vi da for i himlens navn. Det er uendelig ligegyldigt. Det er, som hr. Arne Christiansen nævnte med hensyn til L 43, den svensk-mexikanske og flere andre landes resolution; den undlod vi også at stemme til sidste år, og nu vil man pålægge os at stemme for. Ja men så stemmer vi da også for den. Det kan vi vel leve med. Som hr. Arne Christiansen sagde – det er rigtigt, det har vi fået bekræftet i nævnet – blev den vedtaget med nøjagtig samme ordlyd sidste år, men det har ikke haft den fjerneste indflydelse på noget som helst. Det er det sørgeligste ved det.

Man kan næsten kalde det, der skulle foregå i FN, for verdensparlamentarismen, men det er således, at der er lande, der rent frivilligt ikke er medlemmer. Til gengæld optager man nye nationer, små bitte nationer med 20.000 indbyggere. De bliver medlemmer og får stemmeret osv. Jeg ved ikke, om der er 160 eller 159 stater i FN i dag, for der kommer nye næsten en gang om ugen. Oven i købet ser man, når man sidder i den store generalforsamlingssal, Assembly'en, at der står tomme pladser. Det er sydafrikanernes. Dem har man simpelt hen nægtet at være til stede i salen. Derfor er ordet »verdensparlamentarisme« ikke fuldstændig dækkende. Når der er nogle, dér er uønskede, kan man bare holde dem udenfor. Hvordan kan man få sådan noget til overhovedet at fungere?

Jeg vil nævne en anden ting. Jeg skulle møde den første dag, hvor dagsordenen, sagde man, begyndte i Assembly'en kl. 15. Jeg mødte op, som jeg er vant til i folketinget: når et møde skal begynde kl. 13, er man her lidt før kl. 13, og så begynder mødet kl. 13. Det begyndte kl. 10 minutter i 16. Der var